

RADIO ESPANYA INDEPENDENT (Estació Pirenaica)

Emet diàriament per ondes curtes de 26, 39 i 43 metres des de les 5 i mitja de la tarda a les 12 de la nit.

Emissions matinals i de sobretaula del diumenge: 24, 26 i 30 metres.

Els dilluns i dijous transmet en català.

CATALANS: ESCOLTEU-LA!

L'AMNISTIA: una exigència humana i patriòtica

Per Gregori López Raimundo

POCQUES vegades haurà existit al nostre país una coincidència tan àmplia com la que es manifesta actualment per a reclama l'amnistia dels presos i exiliats polítics. Durant els dos últims anys, pot dir-se que tot Espanya, llevat del dictador i d'un petit grup dels seus sostenidors, s'ha manifestat expressament o tàcitament en favor de l'amnistia.

Els treballadors l'han reclamada en ocasions clandestines, inscripcions murals i en els escrits que, amb desenes de milers de signatures, han entregat els familiars dels presos al Ministre de Justícia, al President de les «Cortes» o al propi general Franco.

A les parets de la Universitat de Barcelona hom hi pot llegir inscripcions que diuen: « LLIBERTAT PER A HELIOS BABIANO » « LLIBERTAT PER A JORDI PUJOL » « AMNISTIA », i les Cambres de Facultat han adoptat resolucions pro amnistia, que han estat publicades en els butlletins del S.E.U.

Els més prestigiosos intel·lectuals, que ja en 1959 van dirigir al Ministre de Justícia una petició d'amnistia encapçalada amb les firmes de Menéndez Pidal, Marañón i d'altres, recolzen decididament la campanya per l'alliberament dels presos.

Els Col·legis d'Advocats de Madrid, Barcelona i altres ciutats, sostenen una lluita coratjosa contra les tortures i il·legalitats policíques i demanen la supressió de les lleis i jurisdiccions especials.

En el si mateix de l'Església, particularment entre el baix clero i les organitzacions obreres d'Acció Catòlica, són cada dia més poderosos els clams en favor de l'amnistia de presos i exiliats polítics.

La noble aspiració dels pobles d'Espanya que s'obrin les presons i s'acabi la repressió política, troba una àmplia repercussió i solidaritat a l'estranger. Les tres grans centrals sindicals internacionals, les associacions d'estudiants, de dones, de juristes, de mestres, etc. és a dir, associacions que tenen, en conjunt, centenars de milions de membres, han votat recentment resolucions en favor de l'amnistia al nostre país.

La Conferència Llatinoamericana pro Amnistia per als presos polítics d'Espanya i Portugal, celebrada a Montevideo a finals del passat mes de gener, ha dit de manera prou eloqüent quins són, en aquest aspecte, els sentiments dels pobles germans d'Amèrica.

I de Maurice Thorez al pare Pire, passant per Picasso, la reina mare de Bèlgica, Lord Beveridge, Auriol, Fellini, etc..., les més rellevants figures de la ciència, l'art, la literatura i la política patrocinen la « Conferència d'Europa Occidental pro Amnistia dels presos i exiliats polítics espanyols » que ha de celebrar-se a París a finals d'aquest mes de març.

TANT per la seva pròpia amplitud, com pel recolzament internacional que reb, la lluita per l'amnistia ha passat a ser al nostre país una activitat oberta que, si és amplificada encara més i pren formes organitzades, pot arrencar importants concessions al govern.

Recolzant en el dret de petició — ratificat recentment per les « Cortes » — i en el precedent establert per la demanda encapçalada per Menéndez Pidal, tots els espanyols poden reclamar que sigui concedida l'amnistia. Cap treballador, cap demòcrata, no ha de deixar de fer per als presons polítics el que ja han fet el general Kindelán, Joaquin Calvo Sotelo, el pare Eloy Montero i altres destacades personalitats de « dretes ».

La proximitat del 25 aniversari de la guerra civil, ofereix una ocasió propícia per a donar un nou impuls a la campanya per l'amnistia. L'existència de presos i exiliats polítics a causa de lleis i pràctiques repressives que tenen llur origen en una

guerra que es va acabar fa 22 anys, és una monstruositat que no pot deixar de sublevar la consciència de tota persona honesta. Si eis facilitem la manera de fer-ho, la majoria dels espanyols reclamaràn activament l'amnistia i Franco es veurà obligat a cedir.

En l'acció per l'amnistia s'ha arribat ja a una fructuosa col·laboració entre els diversos partits de l'oposició antifranquista i nombroses personalitats que, sense estar adherides a un grup polític, consideren un deure patriòtic contribuir a eliminar els obstacles que s'oposen a la reconciliació dels espanyols. Això permet passar ara a la formació d'organismes amplis d'unitat (comissions pro amnistia, comitès pro presos, etc.) que assegurin a cada lloc la continuïtat i l'enfortiment de l'acció per l'amnistia i la solidaritat material amb els presos i llurs famílies.

L'existència d'aquests organismes permetrà d'eleva a un pla superior la campanya per l'amnistia i contribuirà a donar al moviment de masses el nivell d'organització necessari per a fer possibles la vaga nacional pacífica i la fi de la dictadura.

La lluita de la classe obrera i el Congrés Sindical

DESPRES de molts ajornaments, per fi s'ha celebrat el Congrés Sindical. Davant d'uns centenars de delegats ben seleccionats, cap dels quals no representava efectivament els treballadors, els jerarques falangistes han fet una nova exhibició de demagogia, de verbalisme gratuït i de confusió mental.

Mentre Jiménez Torres, secretari de l'Organització Sindical començava un discurs dient que els sindicats espanyols estan integrats per vuit milions de treballadors i tècnics i acabava dient que els congressistes representaven onze milions de treballadors (un augment de tres milions en qüestió d'una hora: tot un record), Solís Ruiz, el ministre del « Movimiento » deia que el Congrés crearia un milió de nous llocs de treball, milió que es convertia en dos al dia següent i en dos i mig en acabar el Congrés.

Els jerarques van insistir en les frases fortes i en la cridòria gratuïta, sens dubte per amagar la buidor dels seus discursos i la seva total incapacitat per acomplir una sola de les moltes promeses que van fer abans i durant el Congrés.

Però si la demagogia ha estat el tò general del Congrés, no per això hem de perdre de vista la significació política d'aquest.

La situació econòmica i política del nostre país és molt greu. La famosa reactivació no es posa en marxa: « ¿ Quina és, en definitiva, la nostra política econòmica i on ens porta? », escriu **Información Comercial Española**, òrgan del Ministeri de Comerç, en el seu número del 29 de desembre passat. En el terreny polític s'ac-

centua la descomposició de la dictadura i cada dia són més escasses i febles les forces que sostenen el franquisme, tant a Espanya com en el camp internacional.

En aquestes condicions, els jerarques falangistes han cregut arribat el moment de presentar-se com la força capaç de tirar endavant la situació. El Congrés havia de ser una demostració de la seva força política i havia de servir de base per a la presentació del seu propi programa de reactivació econòmica. Per això parlaven tothora del « nou sistema d'estructuració sindical » i de la importància política dels sindicats: « El sindicalisme necessita accedir a l'Estat », repetí Solís en el discurs de clausura.

El Congrés és, doncs, un episodi important de la lluita entre les camarilles franquistes. Però és, també, una demostració de l'extraordinària debilitat d'aquestes camarilles. Malgrat la selecció dels congressistes, el que menys ha existit ha estat unanimitat d'apreciacions. Ben al contrari, les divergències, en punts essencials, han estat agudíssimes.

La demostració més clara d'aquesta debilitat és que els jerarques han fet tot el possible per a impedir que els treballadors manifestin les seves veritables inquietuds i presentin les seves veritables reivindicacions. No és perquè sí que en un moment com l'actual, en que l'augment de salaris és la qüestió vital per als treballadors, el Congrés no s'ha ocupat per res dels salaris i sous.

Els jerarques sindicals recordaven molt bé el que va passar en el III Congrés de Treballadors, on, no obstant i les mesures

LA LLUITA INTERNACIONAL PER L'AMNISTIA A ESPANYA

de precaució preses i l'estricta selecció dels congressistes, no van poder impedir que s'aprovesin reivindicacions tan importants com les de salari mínim vital amb escala mòbil, a treball igual salari igual i assegurança d'atur. Per a impedir que un nou Congrés de Treballadors es convertís en plataforma legal de les actuals reivindicacions obreres i sabent que si això es produïa serien impotents per a frenar l'empenta reivindicativa de la classe obrera, els jerarques han inventat el Congrés Sindical per a liquidar els Congressos de Treballadors.

I tot i així, repetim, els jerarques s'han batut a la defensiva i el Congrés ha estat una insuperable manifestació de confusió, de demagogia i de cridòria inútil.

Ofegant la veritable veu de la classe obrera i fent valer una força que no és tal, els jerarques falangistes demanen una participació activa en la direcció de l'Estat franquista, amb l'intent de desplaçar les restants camarilles governamentals. Això posa encara més de relleu l'extrema debilitat de la dictadura i la necessitat d'intensificar la lluita de masses contra aquesta.

Davant la maniobra dels jerarques falangistes, la resposta de la classe obrera ha de consistir en enfortir la lluita unida i organitzada per les veritables reivindicacions obreres: augment de salaris, subsidi d'atur, dret de vaga, democratització dels sindicats, a treball igual salari igual, amnistia general per als presos i exiliats polítics. Només amb la lluita podran els treballadors aconseguir el que Franco i els jerarques els neguen: un sindicat propi i democràtic, totalment separat del dels patrons.

LA campanya internacional en favor de l'amnistia dels presos i exiliats polítics espanyols està prenent cada dia més força i amplària. En el número anterior de TREBALL esmentàvem ja alguns exemples i parlàvem, entre altres, de la II Conferència Llatinoamericana pro Amnistia a Espanya i Portugal, celebrada a Montevideo (Uruguai) els dies 27, 28 i 29 del passat mes de gener. Avui podem donar-ne ja més detalls. Hi van assistir 546 delegats d'Argentina, Brasil, Xile, Colòmbia, Mèxic, Perú, Uruguai, Estats Units i Veneçuela, representant les més diverses organitzacions polítiques, sindicals, culturals i socials. Hi havia, entre ells, universitaris, escriptors, artistes, magistrats, advocats, militars, parlamentaris, estudiants etc... Van ser rebudes més de 4.000 adhesions d'organitzacions i personalitats de 29 països.

Entre les diverses resolucions de la Conferència cal esmentar les següents:

— Reclamar als governs d'Espanya i Portugal l'amnistia immediata i total dels presos i exiliats polítics.

— Dirigir una petició a la Comissió de Drets Humans de l'ONU per a que ordeni una investigació de les violacions als drets de l'home realitzades pels governs espanyol i portuguès, per a portar, després l'assumpte al coneixement de l'Assemblea General de l'ONU.

— Dirigir-se als Col·legis d'Advocats, Facultats de Dret, Parlaments i autoritats governamentals dels diferents països per a que facin peticions a l'ONU en el sentit indicat.

— Adreçar un missatge de solidaritat als presos polítics i a llurs famílies.

— Saludar els demòcrates d'Espanya i Portugal que lluiten per l'amnistia.

— Organitzar a cada país una Comissió Permanent de Solidaritat amb els presos espanyols i portuguesos. Aquesta Comissió estarà encarregada d'estudiar un per un el cas de cada pres i cada exiliat, per a fer arribar a ells i a llurs famílies l'ajuda moral i material que necessitin.

— Organitzar el Consell Iberoamericà Pro Amnistia i Defensa dels Drets Humans a Espanya i Portugal. Aquest Consell estarà constituït per rellevants personalitats dels diferents països llatinoamericans.

— Fer una gestió directa davant els governs d'Espanya i Portugal, i una a davant del Vaticà.

PER altra banda, pren cada dia més importància la preparació de la I Conferència dels països d'Europa Occidental per l'Amnistia a Espanya. En els números anteriors de TREBALL hem informat ampliament de la repercussió que té aquesta Conferència i de les nombroses personalitats que hi han donat llur adhesió.

La Conferència es celebrarà a París els dies 25 i 26 d'aquest mes de març. Són nombrosos els artistes que, seguint l'exemple de Picasso, han donat una de llurs obres per a pagar les despeses de la Conferència.

Entre les últimes adhesions, cal destacar la de la reina ISABEL de Bèlgica, àvia de l'actual rei Balduí, que ha enviat una carta als organitzadors de la Conferència en que declara adherir-s'hi «de tot cor». D'Anglaterra cal esmentar l'adhesió d'Emmanuel Shinwell, ex ministre de la Defensa; de Suïssa, la del teòleg Karl Barth; d'Itàlia, la del poeta Salvatore Quasimodo, premi Nòbel de Literatura; de França, la de nombrosíssimes personalitats de la literatura, com Jean Paul Sartre, Emmanuel Robles, Simone de Beauvoir, Françoise Sagan, Michel Butor, Maurice Druon, de la filosofia, com Gabriel Marcel, del cinema, com Yves Ciampi, etc.

La Conferència ha establert un Secretariat al carrer «Quatre-Septembre», num. 12, París 2. i publica un butlletí d'informació titolat «Amnistie» que està tenint una gran difusió. A França s'està realitzant un moviment popular de recollida de signatures que ha pres gran importància.

La premsa internacional s'ocupa de la Conferència i diaris tan coneguts com «Le Monde» de París i «La Stampa» de Torí (Itàlia) han publicat ja diverses notes.

La repercussió és, doncs, extraordinària i tot sembla indicar que amb la realització d'aquesta conferència el moviment pro amnistia dels presos i exiliats polítics espanyols farà un gran pas endavant.

La fusió d'aquest gran moviment internacional amb la lluita per l'amnistia que és realitzada a l'interior d'Espanya augmentarà la força d'aquesta gran acció i obligarà la dictadura franquista a obrir les portes de les presons i a permetre el retorn dels exiliats. Serà, aquest, un gran triomf de les forces democràtiques i una aportació decisiva a la lluita del poble espanyol contra la dictadura franquista.

TRIBUNA DEL PARTIT

El reforçament del Partit a les barriades

El viratge en el treball d'organització del Partit significa que els comitès locals de les grans ciutats de Catalunya han de dedicar una més gran atenció al creixement i activitat de les nostres organitzacions a les barriades.

La tasca de reagrupament de les forces del Partit en els barris, de reclutament de nous militants i d'organització de nombrosos grups de comunistes, ha de realitzar-se sobre la base de la lluita activa per les reivindicacions i interessos materials de la població.

L'acció principal del Partit ha d'orientar-se a la lluita general per assolir un augment general de salaris, car a les barriades hi viuen principalment els treballadors i, a més, és on hi ha la gran part dels centres de treball. Un altre aspecte important ha d'ésser la mobilització del veïnat en la lluita per l'amnistia pels empressonats antifranquistes i l'ajuda i solidaritat materials amb ells i les seves famílies.

Conjuntament amb aqueixes dues grans reivindicacions, el veïnat de les barriades ha de lluitar per una millor urbanització que faci desaparèixer dels carrers els fangars de l'hivern i la pols insuportable de l'estiu i per millors condicions higièniques a les llars dels treballadors; per assolir escoles i vivendes i els transports que assegurin les comunicacions amb la resta de la població i altres reivindicacions.

Una de les formes més aconsellables per la mobilització de la població d'una barriada es la formació d'amplies comissions — on han de participar destacadament les dones — que presentin als alcaldes de barri i a les autoritats locals i provincials les peticions pro-amnistia i les diverses reivindicacions signades per centenars i milers de veïns.

Aquestes peticions haurien d'anar recolzades amb la signatura dels comerciants del barri, el capellà de la parròquia, les persones de professions liberals com el metge, el mestre, el farmacèutic i les associacions legals culturals i esportives de la barriada.

Quan les comissions presentin les reivindicacions a les autoritats franquistes, és convenient organitzar nombrosos grups de veïns i veïnes de la barriada que, amb la seva presència, donin un major recolzament a l'acció.

L'exemple de les accions de les dones de la barriada de la Bomba a Hospitalet que protestaren en una important manifestació per la manca d'urbanització i el de les dones d'una barriada a una ciutat important de Catalunya que assoliren l'instal·lació de la llum elèctrica, ensenyen que la lluita pels interessos materials de la població de les barriades és susceptible de mobilitzar milers de ciutadans i, ensems, mostren com és possible arrencar a la dictadura concessions materials que enforteixen i amplien les accions del poble.

Les possibilitats de reforçar el Partit a les barriades rau en la capacitat dels nostres militants de saber conjuminar les diverses reivindicacions de les masses i en mobilitzar-les.

Per això és d'una gran necessitat la creació de comitès del Partit de barriada que, recolzant en nombrosos grups de base, orientin les accions reivindicatives dels veïns.

Vers la impulsió de les accions pageses

A Juneda, prop de Lleida, s'han viscut uns dies d'agitació en negar-se la població al pagament dels impostos, tortament apujats enguany per una revalorització tiscal de les cases completament injusta i arbitrària. Cases que l'any passat pagaven 150 pessetes, han de pagar aquest any 700 i 1.000.

L'augment d'aquest impost provoca igual descontentament i efervescència en altres localitats de l'Urgell i del Segrià, efervescència exacerbadada ara amb l'exemple de Juneda.

1, com pagar? L'estiu passat, el Servei Nacional del Blat rebutjava el gra dels pagesos amb l'excusa que tenia les sitges plenes, o els obligava a donar el blat amb un descompte «per impureses o humitat», de 10 a 20 cèntims per quilo. Així mentre els pagesos han hagut d'entregar el blat a 4,70 o 4,80 el quilo — que no paga ni el que costa de produir-lo — el Servei Nacional del Blat pot anunciar que, per l'any agrícola 1958-59, ha tancat l'exercici amb més de 44 milions de pessetes de benefici, directament robats als pagesos treballadors.

Precisament perquè el preu del blat és tan baix, els pagesos busquen altres conreus més remuneradors. A les esmentades comarques, la tendència ha estat de sembrar panís.

El panís té l'avantatge que en un mateix troç de terra es produeix doble quantitat de quilos que no pas de blat. Però té seus inconvenients. Estraga més la terra que no ho fa el blat i exigeix més adobs, es necessita més aigua i, sovint, el Canal no la dona. A més cal deixar reposar la terra de tant en tant. Però amb tot i això, la venda del panís a un promig de 4,50 ptes. el quilo, un any per l'altre, feia el seu conreu més profitós que el del blat.

Però, de sobte, la collita de finals de l'any passat no troba comprador. El govern ha comprat panís dels sobrants agrícoles dels Estats Units que vé pel port de Tarragona i arriba a les granges molt més barat — degut a la tècnica més desenrotllada i, sobre tot, a les primes del govern ianqui per a fomentar la seva exportació —. Amb tot això, és ben fàcil de comprendre la inquietud i la irritació dels pagesos.

En aquestes condicions, ve la referida penal de l'impost per les cases. Com diuen els pagesos, el govern no ajuda en res i només fa ploure sobre mullat.

Però, n'hi ha prou amb queixar-se? No és hora de fer com a Juneda?

La pagesia, recolzant en la lluita que porta la classe obrera i tota l'oposició antifranquista, ha de passar també a l'acció, a organitzar la lluita per les seves reivindicacions. Sinó ho fa així, es trobarà amb que els impostos seràn cada any més pesats, amb que els adobs i eines seràn més cars i amb que hauràn de vendre els productes del camp cada any a més mal preu. I tot això a benefici de la llopada franquista.

La pagesia ha de fer sentir la seva

RECTIFICACIÓ

En el número 222 de TREBALL (corresponent al proppassat mes de febrer) i en la secció **La lluita de la classe obrera catalana**, es donava la notícia d'una acció obrera que, equivocadament es situà a l'Empresa HUARTE Y CIA, de Sabadell. En realitat havia de dir A LA BÓBILA OLLÉ, de Lleida.

protesta, lluitar per les seves reivindicacions. Protestar contra els impostos, exigir preus remuneradors per al blat exigir que cessin les importacions de sobrants ianquis i que es faci una política de defensa de l'agricultura espanyola, és defensar els seus interessos, lluitar pel pa de la família.

L'exemple de Juneda pot ser seguit a tot arreu, d'una forma o d'altra. A cada

poble, els pagesos poden fer que les Germandats o les Junes de les Cooperatives intervinguin a favor de llurs reivindicacions i les presentin al Govern Civil. A cada localitat, els pagesos poden reunir-se davant dels Ajuntaments i fer que aquests defensin els interessos del poble. Aquest és el camí per aturar els estralls del govern i per aconseguir els canvis polítics necessaris al país.

UNA LLASTIMOSA CARTA A KENNEDY

Sota la vaguetat d'una pretesa «Unió de Forces Democràtiques de Catalunya», certs elements han enviat el passat mes de gener una carta a Kennedy, implorant «que s'ocupi d'Espanya» i, al final, demanant-li «perdó» de destorbar-lo i anunciant-li que «preguen a Deu perquè l'il·lumini».

Aquesta carta, inspirada per la que enviaren des de Madrid els partits «Social d'Acció Democràtica», «Monàrquic» i «Demòcrata-Cristià», té la desgraciada virtut d'empitjorar encara més els plantejaments ja condemnables que els han servit d'inspiració.

Segons la carta que referim, la política reaccionària de l'imperialisme ianqui sostenint Franco no seria sinó resultat «d'una evident falta d'informació veritable». I passant a «informar», els autors diuen que la influència d'una Espanya «democràtica» (com ells la imaginem) ajudaria els Estats Units contra «exemples com els de Cuba i Veneçuela» i contribuiria a mantenir «l'insubstituïble liderat dels Es-

tats Units». «El món — diuen a Kennedy — necessita que el vostre país sigui fort, que el seu prestigi augmenti i que la seva projecció espiritual s'estengui més i més sobre els pobles». **En definitiva, tracten de demostrar que ells podrien servir la política imperialista dels Estats Units millor que no ho fa Franco.**

Sembla estrany que termes tan indignes i cíncics hagin pogut ésser aprovats per persones que, d'altra banda, diuen representar el Moviment Socialista, l'Esquerra Republicana i la CNT. Encara semblaria més estrany que una tal actitud no fos desautoritzada pels que d'aquesta manera s'hi troben implicats.

En tot cas, la carta és una demostració de l'absurd a què pot conduir la manca de fe en el poble i l'anar a remolc d'elements que es caracteritzen per llur afany d'oposar-se a tota participació de les masses populars en el canvi de règim ja inevitable, és a dir, els que reclamen el suport dels Estats Units precisament per a impedir els canvis que el país necessita, la veritable democratització d'Espanya.

Al Marroc com arreu el colonialisme esta condemnat

El continent africà es troba avui en el centre d'aquest grandios i irresistible moviment anticolonialista que porta els pobles a deslliurar-se de la condició colonial i de l'opressió imperialista, i que constitueix, com és sabut, un dels fenòmens històrics més trascendents de la nostra època. En un brevíssim període, una vintena de països africans han accedit a la independència i, actualment, més de les tres quartes parts de la població africana s'ha deslliurat ja de la dominació colonial. Tot fa suposar que no ha de passar gaire temps sense que l'alliberament abasti la totalitat de les poblacions d'aquell continent.

Imperialistes i colonialistes tracten de frenar — inútilment! — aquest moviment irreversible, adés tractant de mantenir per la força les formes més repugnants de la dominació colonial, adés volent-les reemplaçar per les més habilitoses del neocolonialisme.

Espanya i Portugal, per obra i gràcia de llurs dictadors, tenen el trist privilegi d'ésser els dos països que s'aferran a les formes més anacròniques i explosives del colonialisme. Només fa uns dies, aquesta actitud era novament denunciada a la tribuna del Consell de Seguretat de l'ONU, en el curs d'un debat sobre el colonialisme portuguès amb aquestes paraules: «Res no podrà parar els africans que es-

tan resoluts a anar cap endavant. Els europeus han d'adaptar-se a les noves circumstàncies. En ple segle XX el senyor Salazar vol romandre com un cabdill medieval.» I aquestes paraules eren pronunciades pel delegat del Congo francès, un dels exemplars típics del neocolonialisme occidental!

Igual que la política del seu compare Salazar a les «provincies portugueses» d'Àfrica, la de Franco, al Marroc més especialment, està condemnada a un fracàs pròxim i total.

Aquesta política, ultra estar condemnada per la història, cal dir-ho també, és una política plena de perills pel nostre país. Es evident — i incidents sovintejats ho posen de relleu — que podria portar-nos a aventures bèl·liques de les quals el nostre poble en suportaria les conseqüències. Per a quí, per a què? Per a defensar interessos colonialistes periclitats, per raons de «prestigi» de la dictadura, ambdues coses radicalment contràries als veritables interessos d'Espanya.

Allò que interessa al nostre país i al nostre poble és l'establiment i el desenvolupament d'una política d'amistat i d'intercanvis econòmics i culturals amb el Marroc i la resta de països africans, política realista i justa que només serà possible sobre la base del respecte a la seva independència.

LA LLUITA DEL POBLE CATALA CONTRA LA DICTADURA

UNA IMPORTANT MANIFESTACIÓ DE DONES A LA CAVA (Tortosa). — Un dia del mes de gener, l'Alcalde de Tortosa va visitar la barriada de La Cava, separada del nucli central de Tortosa d'uns 10 quilòmetres. Va arribar amb el seu cotxe per a resoldre un assumpte de tipus municipal i intentar de calmar els ànims de la població, puix els habitants de La Cava estan més que excitats. Paguen els mateixos impostos que els de Tortosa, però sembla que ningú no es recordi d'ells: el servei de cloaques és indecent, la il·luminació dels carrers inexistent, falten escoles, el servei d'aigües no funciona, els carrers estan per arreglar, etc. Però l'alcalde de Tortosa no resol mai res.

Aquesta vegada, quan les dones el van veure van començar a tractar-lo en veu alta com es mereix i van acabar atacant el cotxe i causant-li importants desperfectes, fins al punt que l'alcalde tingué de buscar refugi i demanar la protecció de la Guàrdia Civil. De seguida es van presentar tres o quatre guàrdies, però van topar amb la ferma oposició de les dones. Va acudir més Guàrdia Civil de Tortosa, sota el comandament d'un capità, que va demanar a les dones que es retiressin i que, per ell, «allí no había pasado nada». Després d'una forta discussió les dones van començar a retirar-se, però amb gran sorpresa i indignació van veure que dues d'elles eren detingudes.

Davant la indignada protesta de totes elles, el capità va dir que eren les dues que més s'havien destacat, però que les posaria en llibertat de seguida que hi hagués tranquil·litat al poble. Les dones no val voler saber res de tot això i una vintena d'elles van entrar a l'edifici on les tenien guaraades i les van posar en llibertat elles mateixes, sortint totes juntes al carrer.

El capità de la Guàrdia Civil — que es va comportar en tot moment amb correcció — va donar l'incident per clos, però pocs dies després els guàrdies que havien intervingut en l'assumpte van ser traslladats a altres poblacions, fora de Catalunya.

A Tortosa i a les poblacions dels voltants creix l'ambient de lluita contra el règim. Tothom veu ara que és possible lluitar i que fins i tot la mateixa Guàrdia Civil, començant per l'oficialitat, no se sent ja identificada amb Franco. **L'exemple de les dones de La Cava demostra que la «unió fa la força» i que lluitant amb decisió no hi ha ningú que es pugui oposar a la voluntat del poble. Aquest és el camí.**

Corresponsal

VAGA CONTRA ELS IMPOSTOS A JUNEDA (Lleida). — Fa unes setmanes van arribar al poble uns agents de l'Estat per a posar un impost sobre les fatxades de les cases, que venia a ser de 35 a 45 ptes. diàries. Els veïns van reaccionar immediatament i una comissió de més de 300 persones — entre les que hi havia dirigents de la Germandat i consellers de l'Ajuntament — va anar a trobar els agents per a dir-los que es negaven unànimement a pagar l'impost. Hi va haver una discussió força violenta. Els agents volien cobrar fos com fos, els veïns de Juneda van seguir negant-se, dient que si l'Estat volia li vendrien les cases i anirien tots a viure a cases de lloguer. Els agents van contestar que l'Estat no volia cases sinó diners, però el poble en massa es va mantenir en la seva negativa. En veure aquesta unanimitat els agents de l'Estat se'n van anar del poble i, fins ara, no se n'ha sabut res més. **Heus aquí una magní-**

fica victòria dels habitants de Juneda, obtinguda gràcies a la unitat i a la decisió en la defensa dels seus drets. Es un exemple que cal imitar.

Corresponsal

UNA GRAN VICTÒRIA DELS ESTUDIANTS

En el número anterior de TREBALL (Num. 222, febrer) donàvem la notícia de la magnífica lluita dels estudiants de la Universitat de Barcelona contra l'Opus Dei.

Aquesta lluita, realitzada sobre la base de la unitat de tots els estudiants antifranquistes, de l'aprofitament de les possibilitats legals d'acció i de la mobilització efectiva de la immensa majoria dels estudiants de les diverses Facultats — especialment de Dret i Ciències Econòmiques — ha donat ja un resultat altament positiu: el 28 de febrer va aparèixer al tauler d'anuncis de la Facultat de Dret una nota del Degà en la que s'anunciava l'expulsió preventiva de la Universitat dels estudiants de l'Opus Dei responsables dels incidents del 23 de gener. En total: 6 de Dret, 2 de Ciències Econòmiques i 1 de Filosofia i Lletres.

Si tenim en compte que aquesta expulsió preventiva era una de les mesures més fortament sol·licitades pels estudiants i un dels motius explícits de la vaga dels estudiants de Dret i de Ciències Econòmiques, la importància del fet és prou evident: **la mobilització i la vaga dels estudiants anaven dirigides contra la camarilla de l'Opus, una de les forces essencials de la dictadura franquista. I, han estat els estudiants els que han guanyat.**

Per la forma en que s'ha desenrotllat l'acció pel resultat final, la victòria dels estudiants és un prefiguració del que serà la lluita decisiva del poble espanyol contra el franquisme. Per això cal per una banda, prendre'n exemple, i per l'altra, saludar-la i recomanar als estudiants que continuïn endavant, reforçant la unitat ja aconseguida i ampliant llur camp d'acció vers els sectors universitaris, intel·lectuals i obrers.

Un altre intent d'intensificar l'explotació dels treballadors

ELS REGLAMENTS INTERIORS D'EMPRESA

Fa poc temps, el govern va ordenar que totes les empreses amb més de 100 treballadors estàn obligades a elaborar un reglament interior.

Les normes oficials per a la confecció d'aquests reglaments demostren que el govern es proposa generalitzar a totes les empreses grans i mitjanes la modalitat del salari amb incentiu i la intensificació dels ritmes de treball. Es proposa, també, dividir l'acció reivindicativa dels treballadors, circumscribint a l'àmbit particular de cada empresa la lluita per l'augment de salaris.

No obstant, el decret governamental assenyala, de cara a la galeria, que una part dels reglaments ha de ser sotmesa — abans de ser aprovats per les «autoritats competents» — a la discussió del Jurat d'Empresa. Entre les matèries que entren en aquesta part, destaca la de «retribució dels treballadors».

Això ofereix als treballadors la possibilitat de presentar batalla en el pla legal per augment de salaris i altres reivindicacions. Si els obrers pressionen units els Jurats d'Empresa, i defensen fermament les seves reivindicacions poden obtenir dels reglaments alguns avantatges. Si, en can-

UNA MAGNIFICA ACCIÓ DELS TREBALLADORS DE LA COMPANYYA D'AUTOBUSOS SUBURBANS DE BARCELONA

Fa cosa d'un any, els conductors i cobradors de la companyia «Urbanización y Construcciones S.A.», concessionària de principals línies suburbanes de Barcelona (com les del Prat de Llobregat, San Just Desvern, Cornellà, Esplugues, Badalona, Moncada, Mollet, etc.) van obtenir, gràcies a una lluita ferma i unida, dues pagues extraordinàries a l'any i un 10% sobre el recaptat per damunt del límit.

Fa unes setmanes, l'empresa va suprimir les pagues i l'esmentat 10%. La reacció dels conductors i cobradors ha estat unànime i fulminant. Recolzats pels inspectors i pel personal de tallers, han passat a l'acció repetint la lluita de fa un any. Aquesta consisteix en aplicar els límits legals de cabuda de cada autobús, impeding que pugui més gent de la legalment fixada. Això, com és natural, provoca greus perturbacions en el tràfic normal de les línies, però és una forma molt efectiva de pressionar sobre l'empresa que perd els enormes beneficis realitzats i obligar els usuaris a viatjar en males condicions, en cotxes vells i escassos.

Aquesta vegada la lluita ha pres una gran amplitud. Abasta pràcticament totes les línies i tot el personal. A més, la petició dels treballadors no és solament de restitució de les pagues extraordinàries, sinó també d'un 40% sobre el recaptat per damunt del límit. L'acció, començada el dissabte 25 de febrer, ha acabat amb una gran victòria dels treballadors que han obtingut les pagues i un 25% sobre el recaptat per damunt del límit.

Heus aquí, doncs, un magnífic exemple de lluita que demostra el molt que es pot fer utilitzant les possibilitats legals d'acció. Cal destacar no solament aquest aspecte de la lluita sinó també la unitat existent entre els conductors, els cobradors, els inspectors i el personal de tallers de totes les línies de l'empresa. Tant en un sentit com en l'altre, cal prendre exemple d'aquesta acció.

vi, deixen el camp lliure als empresaris i als jerarques sindicals, els reglaments seran a cada empresa el que son allí on ja existeixen de fa temps: una mena de codi penal que reforçarà l'explotació dels obrers.

El resultat de la discussió dels reglaments serà més favorable per als treballadors si aquests es posen d'acord no solament a cada empresa, sinó també a cada indústria, a cada barri i a cada ciutat, per a presentar reivindicacions comunes i coordinar la lluita.

Les comissions obreres de fàbriques, els vocals obrers dels Jurats d'Empresa i de les Juntes Socials de cada sindicat han de trobar la manera de relacionar-se entre sí, intercanviar les seves experiències i portar conjuntament l'acció reivindicativa. Com diu el proverbi: «La unió fa la força».

D'aquesta manera es constituirà a cada empresa, a cada ram d'indústria i a cada sindicat un poderós moviment d'oposició sindical que permetrà de realitzar accions reivindicatives de caràcter general i per objectius comuns a tota la classe obrera com són — a més de l'augment de salaris i d'altres — el dret de vaga i la democratització dels sindicats.